

LONDEN IN MIST

door MARY POS

DE DAG, DIE NACHT WORDT

HET IS WINDSTIL EN TOCH IS DE LUCHT op dezen voorjaarsmorgen kil en onaangenaam. In de parken hangt al een dichte nevel en traag vloeit de Theems naar een einder, die in grijsheid verloren gaat. De zon doet haar uiterste best, maar het is alles tevergeefs: door de vale, dikke lucht valt nog wat schaarsch en armetierig licht over den eenzamen Nelson, hoog op zijn pilaar midden op het Trafalgar-square, glijdt nog even over St. Martin-in-the-fields, wiens tinnen 's nachts gastvrijheid bieden aan ontelbare spreuwen en wiens crypt geopend is voor de allerarmsten onder de menschen, die er hun stramme ledematen komen uitstrekken op de banken, — dan daalt somber en beklemmend een ondoordringbare deken van nevel en roet en rook en onaangename geuren over de oude, geduldige, flegmatieke wereldstad. Over het land en de zee houdt de jonge zon haar triomftocht, maar in Londen, waar de millioenen leven, klimt de somberheid bij het uur. De lucht krijgt een vuilgele tint en alle straten loopen uit in een bruin-grauwen damp, die als rook tusschen de smokerige huizen hangt. Het verkeer raast voort. Vol moed denderen de groote, helroode autobussen door de overvolle straten, wier ruimte angstwekkend schijnt in te krimpen en even dapper volgen de watervlugge taxi's, schieten overal doorheen, toch nimmer eenigen verkeersregel overtredend... Maar in de parken wordt het nu heel stil en over de rivier hangt een doodsche verlatenheid... Een driemaster met opgeborggen zeilen kleumt bij den hoogen kademuur en midden op het water kruipen triest en kouwelijk een heele rist zwarte dekschuiten bijeen, ze zijn witgestippeld, want een wolk meeuwen heeft er z'n toevlucht gezocht; die zitten daar in elkaar gedoken, lusteloos, ze bewegen niet, ze turen maar strak, en niet één, die z'n borst eens uitzet en van puren levenslust een doordringenden schreeuw over het trage water laat hooren...

Eenige van hen verwijderen zich naar den oever, waar een man met een wit papier zwaait en doet alsof hij brood voor ze heeft, maar ze gaan er op af als oude heeren, scharrelen met verveelde bliken rond, doen maar alsof ze niet bemerken beetgenomen te zijn en keeren dan zwijgend terug naar de oude dekschuiten. Een dikke duif heft zich van den kademuur op naar een jongen boom met dikzwelende knoppen, maar je houdt je hart vast, dat ze opeens omlaag zal storten en midden in het verkeer terecht komen, zoo krachteloos zijn haar bewegingen...

Onheilspellend wordt de lucht nu, overal gaan de lampen aan, roode lichtreclames vlammen op, boren zich door rook en nevel heen, een roode gloed valt op de grauwe rivier.

Als een waterkolom verheft zich de stoom uit een zwaar hijgende locomotief en blijft staan wit en hel tegen een lucht, die groen wordt en steeds lager komt. De rook uit de ontelbare schoorsteenen, die allen zoo ijverig hun best doen, weet evenmin waar ze heen moet, schijnt geen kracht te hebben omhoog te gaan, slaat daarom neer, maakt de atmosfeer steeds beklemmender... Om drie uur is het nacht. Hoewel alle lichten branden is het een naargeestig tijdverdrijf in Londen rond te wandelen en je altijd maar door te laten opslokken door een stinkenden mist, die je hoofdpijn

bezorgt en je neus van binnen zwart als roet maakt... Maar de Londenaars blijven er even flegmatisch bij als onder alles, en de kortzichtige spreuwen, musschen, duiven en meeuwen blijven er tóch hangen, ondanks dat rondom Londen glooiende weilanden, voorjaarsbloemen, boomen in bloei, een blauwe hemel, een blijde zon en een zuivere lucht te vinden zijn...

Dien avond, als de dikke deken door de maan schijnt te worden opgetrokken en daar nu dreigend en donker-rood hangt, om tegen den morgen weer haastig omlaag te komen, maken de spreuwen zich klaar voor den nacht op de allerdrukste punten. Het kleine, fijne monument voor 't Victoriastation, dat 's avonds door schijnwerpers hel verlicht wordt, is bedekt met de kleine dieren, die op elk uitsteekseltje een plaatsje hebben gevonden. Onophoudelijk beweegt er een in z'n slaap of droomt hardop, maar het zachte gesjilp, dat den heelen nacht voortduurt, verliest zich in het voorbijrazende verkeer.

En op de tinnen van de St. Martin-in-the-fields zitten ze eveneens in lange, lange rijen, maar ook hier is hun droomerig gesjilp nauwelijks hoorbaar, want eindeloos gaat het verkeer zijn weg, en krantenverkoopers staan er te schreeuwen tot bij middernacht... Eenzame figuren verdwijnen er door een deur, waar licht naar buiten valt, vrouwen in uniform nooden ze in of wijzen ze terug. Dan verdwijnen ze weer in de donkerte, die hangt onder den rooden hemel, maar worden ze toegelaten, dan dalen ze langs de steenen trappen af in de crypt, waar het warm is en veilig, en liggen er op de banken... tot de mist ze 's morgens weer opslokt en de dag opnieuw voor ze begint...

ONZE PRINSES

ONZE PRINSES IS EEN LENTEKIND, méér dan door haar geboorte in April alleen," schreef verleden jaar een van onze medewerkers, en we worden aan dat woord herinnerd, nu we het nieuwste portret van ons Vorstenkind voor ons hebben liggen, waarvan we onze lezers en lezeressen een reproductie kunnen aanbieden.

Aanstaande Dinsdag zal opnieuw een feestdag zijn, waarmee alle goedgezinde Nederlanders van harte meeleven.

Wij bieden onze Prinses en hare Koninklijke Moeder onze eerbiedige gelukwenschen aan, terwijl de bede uit ons hart opwelt: Moge God u bij voortdoring sparen en bewaren voor land en volk!

„Op den feestdag van den 30sten April 1934 valt nog de schaduw van den rouw, die op den 20sten Maart van datzelfde jaar over ons Vorstenhuis kwam. Het zal de eerste verjaardag zijn, waarop de Prinses de gelukwenschen zal missen van Haar Koninklijke Grootmoeder," schreef onze thans ook reeds ontslapen medewerker A. W. F. Idenburg in het Lentenummer van 1934.

Thans zal Prinses Juliana ook de gelukwenschen van Haar Vader moeten missen.

Daarom ook nu geen uitbundige maar wél een dankbare vreugde op 30 April 1935.

Dankbaarheid aan God, die Moeder en Dochter de kracht gaf om den dubbelen rouw te dragen; dankbaarheid, dat Hij twee vrouwelijke telgen uit het geliefd Oranjehuis in ons midden liet: Koningin en Prinses, die wij met onze liefde kunnen omringen.

REDACTIE